

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 7 februarie 2008

în Cauza SC PLASTIK ABC SA împotriva României

(Cererea nr. 32299/03)

Strasbourg

Devenită definitivă la 07.05.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza SC Plastik ABC SA împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Boštjan M. Zupančič, președinte,

Corneliu Bîrsan,
Elisabet Fura-Sandström,
Egbert Myjer,
David Thór Björgvinsson,
Ineta Ziemele,
Isabelle Berro-Lefèvre, judecători,
și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 17 ianuarie 2008,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 32299/03, introdusă împotriva României, prin care o societate comercială română, SC Plastik ABC SA (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 1 octombrie 2003 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta a fost reprezentată de L. D. Adorean, avocat la Timișoara. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de domnul R. H. Radu, agent guvernamental de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 8 noiembrie 2006 Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Societatea reclamantă este o societate comercială pe acțiuni cu sediul la Timișoara.

5. La 22 aprilie 1994 poliția Timișoara a pus sub sechestru mai multe mii de cartușe de țigări care au fost cumpărate de reclamantă la societatea S., pe motiv că proveneau din comiterea de mai multe delikte de contrabandă și de fals din partea acesteia din urmă și a altor persoane. La 8 iunie 1994 autoritățile de poliție și fiscale au confirmat că reclamanta își îndeplinise obligațiile legale cu prilejul cumpărării țigărilor. În ciuda acestui lucru parchetul a dispus distrugerea țigărilor devenite inutilizabile și comercializarea altora.

6. Printr-o hotărâre din 31 mai 1999 Curtea de Apel Timișoara a admis recursul formulat de reclamantă, care intervenise în proces la 6 decembrie 1995 pentru repararea prejudiciului suferit datorită confiscării țigărilor de către poliție și a trimis numai latura civilă a cauzei penale la judecătorie pentru ca statul, prin intermediul Ministerului Finanțelor, să fie introdus în proces.

7. După trimiterea laturii civile a cauzei, printr-o hotărâre din 12 aprilie 2001, pronunțată în ultimă instanță, Curtea de Apel Timișoara a respins ca neîntemeiat recursul formulat de Ministerul Finanțelor, care a invocat faptul că condițiile cerute de art. 1000 (3) cod civil pentru asumarea răspunderii civile nu erau întrunite în cazul în speță și l-a condamnat la plata către reclamantă a sumei de 2.270.245.059 lei românești (ROL) cu titlu de daune-interese, reprezentând prețul țigărilor confiscate actualizat până în mai 2000.

8. În urma recursului în anulare formulat de procurorul general pe baza art. 410 (2) din codul de procedură penală, printr-o hotărâre din 10 aprilie 2003, Curtea Supremă

de Justiție a anulat partea din dispozitivul hotărârii din 12 aprilie 2001 citată anterior referitoare la obligația Ministerului Finanțelor de a plăti daunele-interese reclamantei. Ea a considerat că condițiile cerute pentru asumarea răspunderii civile a Ministerului nu erau întrunite în lipsa unui raport de cauzalitate dintre prejudiciul suferit de reclamantă și delictul comise de inculpați, în măsura în care reclamanta putea acționa în justiție poliția în fața instanțelor civile și instanțele care au examinat cauza nu introduseseră ministerul în proces în termenul prevăzut de codul de procedură penală.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

9. După ce a precizat în mod expres și restrictiv, în paragraful întâi, cazurile în care procurorul general putea formula un recurs în anulare împotriva unei hotărâri definitive, articolul 410 (2) din codul de procedură penală (CPP), așa cum a fost redactat la vremea comiterii faptelor, prevedea că celelalte hotărâri definitive puteau face obiectul unui recurs în anulare numai dacă erau « contrarii legii ». Legea nr. 576/2004, intrată în vigoare la 23 decembrie 2004, a abrogat dispozițiile CPP referitoare la recursul în anulare.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 6](#) alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1

10. Reclamanta se plânge de o atingere adusă principiului siguranței raporturilor juridice datorită anulării hotărârii definitive din 12 aprilie 2001 de către Curtea Supremă de Justiție în urma recursului în anulare a procurorului general și de încălcarea

principiului posibilităților egale de apărare ținând cont de faptul că procurorul general a sprijinit prin recursul său poziția Ministerului Finanțelor. Ea se plânge de asemenea de durata excesivă a procesului penal în care s-a constituit parte civilă. De altfel, se plânge că a fost privată, în urma recursului în anulare, de creanța sa recunoscută prin hotărârea definitivă menționată anterior. Reclamanta invocă articolele 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1, care prevăd următoarele:

Articolul 6 alin.1

« Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...) »

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

« Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor. »

A. Asupra admisibilității

11. Curtea constată că plângerile nu sunt în mod manifest neîntemeiate în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că acestea nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și le declară deci admisibile.

B. Asupra fondului

12. Guvernul își reiterează argumentele invocate în cauzele similare privind recursurile în anulare. El menționează mai ales că Curtea Supremă de Justiție a folosit recursul în anulare pe motiv că instanțele interne angajaseră răspunderea civilă a Ministerului Finanțelor pentru fapte comise de inculpații care nu erau prepușii săi și subliniază că dispozițiile CPP referitoare la recursul în anulare au fost abrogate. De altfel, el consideră că reclamanta a beneficiat de posibilități egale de apărare și că durata procesului în cauză a fost rezonabilă. În fine suține că ingerința în dreptul de proprietate al reclamantei era prevăzută de lege, urmărea un scop legitim și respecta condiția proporționalității.

13. Reclamanta contestă argumentele Guvernului. Ea menționează în special că a fost privată de bunurile sale prin acțiunea autorităților, fără să existe un scop legitim.

14. Curtea a soluționat de mai multe ori cauze care au ridicat probleme similare celei cazului în speță și a constatat încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1, din cauza rejudecării soluției date definitiv unei controverse, inclusiv privarea reclamantului de "bunul" de care beneficia la sfârșitul procesului, în urma unui recurs în anulare formulat de procurorul general (a se vedea, între altele, *Brumărescu împotriva României* [GC], nr. 28342/95, paragrafele 61, 77 și 80, CEDH 1999-VII, *SC Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României*, nr. 22687/03, paragrafele

32 și 46-47, 1 decembrie 2005 și *Piata Bazar Dorobanți SRL împotriva României*, nr. 37513/03, paragrafele 23 și 33, 4 octombrie 2007).

15. Curtea a examinat prezenta cauză și consideră că Guvernul nu a prezentat nici-o faptă sau argument convingător care ar putea conduce la o concluzie diferită. Ea relevă în special că în cazul în speță recursul în anulare a fost formulat de procurorul general împotriva unei hotărâri din 12 aprilie 2001 a Curții de Apel Timișoara care statuase, în ultimă instanță, numai asupra laturii civile a unui proces penal, astfel încât nu există niciun motiv de diferențiere a prezentei cauze de cauzele menționate anterior, care priveau primirea favorabilă de către Curtea Supremă de Justiție a recursurilor în anulare formulate în cauzele civile.

16. Pe baza celor de mai sus și a elementelor aflate la dosar, Curtea concluzionează că anularea de către Curtea Supremă de Justiție a hotărârii definitive din 12 aprilie 2001 a încălcat principiul siguranței raporturilor juridice, aducând atingere dreptului reclamantei la o judecare echitabilă, precum și dreptul interesatei la respectarea bunurilor sale.

17. Prin urmare, s-au încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1.

18. Ținând cont de concluziile menționate anterior, Curtea consideră că nu trebuie examinate separat capetele de cerere ale reclamantei întemeiate pe durata excesivă a procesului respectiv și pe nerespectarea posibilităților egale de apărare; aceste capete de cerere nu constituie într-adevăr decât aspecte deosebite ale dreptului la o judecare echitabilă consacrat de art. 6 alin. 1, în privința căruia Curtea a concluzionat deja că a fost încălcat (a se vedea, *mutatis mutandis*, *SC Mașinexportimport Industrial Group SA*, citat

anterior, paragraful 39 și *Popea împotriva României*, nr. 6248/03, paragraful 38, 5 octombrie 2006).

II. Asupra altor pretinse încălcări

19. Reclamantul se plânge în fine de o încălcare a art. 6 alin. 1 și 13 din Convenție și 2-4 din Protocolul nr. 7, denunțând interpretarea dispozițiilor legale de către Curtea Supremă de Justiție.

20. Ținând cont de ansamblul de elemente aflate în posesia sa și în măsura în care este competentă să analizeze invocările formulate, Curtea nu a constatat nicio posibilă încălcare a art. 6, luat separat și combinat cu art. 13 din Convenție, datorită interpretării de către Curtea Supremă de Justiție a dispozițiilor legale interne.

21. Reiese că aceste capete de cerere sunt în mod manifest neîntemeiate și trebuie respinse în sensul [art. 35](#) alin. 3 și 4 din Convenție.

22. În privința capetelor de plângere întemeiate pe art. 2-4 din Protocolul nr. 7, pe care reclamanta nu le-a susținut, Curtea constată că interesata nu a fost urmărită sau condamnată în cadrul unui proces penal ci s-a constituit parte civilă într-un proces penal îndreptat împotriva terților. Reiese că acest capăt de cerere este incompatibil *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției în sensul art. 35 alin. 3 și trebuie respins în aplicarea art. 35 alin. 4.

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

23. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o

înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

A. Prejudiciu

24. Menționând că instanțele interne au estimat că valoarea țigărilor confiscate era de 111.009 dolari americani (USD), ceea ce reprezenta 2.270.245.059 ROL în mai 2000, reclamanta cere 255.700 euro cu titlu de prejudiciu material pe care l-ar fi suferit, sumă calculată pe baza ratei inflației indicată de Institutul Național de Statistică (INS) pentru perioada de după luna martie 1994. De altfel ea cere 20.000 euro cu titlu de prejudiciu moral pentru suferința provocată de încălcările constatate de Curte.

25. Guvernul consideră că, cu titlu de prejudiciu material, reclamanta ar avea dreptul numai la suma stabilită de instanțele interne, actualizată pe baza indicelui prețurilor de consum stabilit de INS pentru perioada cuprinsă între 12 aprilie 2001, data respectivei hotărâri definitive și mai 2007.

26. Curtea amintește că o hotărâre de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația juridică conform Convenției de a pune capăt încălcării și de a-i elimina consecințele. Dacă dreptul intern nu permite să se elimine decât imparțial consecințele acestei încălcări, articolul 41 din Convenție conferă Curții puterea de a acorda o reparație părții vătămate prin actul sau omisiunea în legătură cu care s-a constatat o încălcare a Convenției. Exercițând această putere ea dispune de o anumită latitudine; adjectivul « echitabil » și partea din frază « dacă e cazul » stau mărturie în acest sens.

27. În circumstanțele speței Curtea consideră că plata creanței recunoscute reclamantei prin hotărârea definitivă din 12 aprilie 2001 a Curții de Apel Timișoara, actualizată la data prezentei hotărâri în funcție de indicele prețurilor de consum, care potrivit INS este în legătură directă cu rata inflației pentru perioada respectivă, ar plasa interesata pe cât posibil într-o situație echivalând cu cea în care s-ar afla dacă cerințele [art. 6](#) alin. 1 din Convenție și ale art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Suciu Arama împotriva României*, nr. 25603/02, paragraful 36, 9 noiembrie 2006).

În această privință și ținând cont de elementele dosarului, Curtea estimează că poate aloca reclamantei 140.000 euro cu titlu de prejudiciu material.

28. În plus, Curtea consideră în fine că reclamanta a suferit un prejudiciu moral din cauza anulării hotărârii definitive din 12 aprilie 2001 de către Curtea Supremă de Justiție, pentru care suma de 2.500 euro reprezintă o reparație echitabilă.

B. Costuri și cheltuieli

29. Reclamanta cere de asemenea 15.000 euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața Curții, prezentând o copie a unui contract de asistență juridică în care suma menționată anterior figurează drept « onorarii în caz de reușită ».

30. Guvernul subliniază că cheltuielile expuse trebuie să fie reale, necesare și să aibă legătură cu cauza și că reclamanta nu a făcut dovada plății efective a sumei cerute, care este oricum exagerată, dat fiind că respectiva cauză urmează o jurisprudență bine stabilită.

31. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea,

necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În cauză, ținând cont de elementele de care dispune, de criteriile susmenționate și de gradul relativ redus de complexitate al prezentei cauze, care urmărește o jurisprudență bine stabilită de-acum, statuând în echitate, Curtea consideră rezonabil să aloce reclamantei 500 euro pentru costurile și cheltuielile suportate în procedura în fața Curții.

C. Majorări de întârziere

32. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în privința capetelor de cerere întemeiate pe art. 6 alin. 1 din Convenție privind siguranța raporturilor juridice, respectarea posibilităților egale de apărare și durată excesivă a procedurii și pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că s-a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție datorită nerespectării principiului siguranței raporturilor juridice și art. 1 din Protocolul nr. 1;

3. hotărăște că nu trebuie examinate separat celelalte capete de cerere ale reclamantei întemeiate pe art.6 alin. 1 din Convenție;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție, sumele următoare:

- i. 140.000 euro (una sută patruzeci mii euro) pentru prejudiciul material;*
- ii. 2.500 euro (două mii cinci sute euro) pentru prejudiciul moral;*
- iii. 500 euro (cinci sute euro) pentru costuri și cheltuieli;*
- iv. orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit;*

b) că începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

c) că sumele respective vor fi convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;

5. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 7 februarie 2008, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupančič,

președinte

Santiago Quesada,

grefier